

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 021595 21 U
Tuzla, 30.05.2022. godine

Kantonalni sud u Tuzli, prilikom nejavnog rješavanja, sudija Amira Ferizbegović, kao sudija pojedinac, uz sudjelovanje zapisničara Edite Jakovljević, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužioca Bosna Hidraulik d.o.o. Tuzla, kojeg zastupaju punomoćnici Asim Jusić i Džemo Hadžiomerađić, advokati iz Sarajeva, protiv rješenja Ministarstva prostornog uređenja i zaštite okolice Tuzlanskog kantona Tuzla broj 12-04/2-19-166/2021 od 14.06.2021. godine, uz učešće zainteresovanog lica „Dezen“ d.o.o. Živinice, koga zastupa punomoćnik Ismet Beganović, advokat iz Tuzle, u upravnoj stvari obnove postupka u predmetu koji je okončan pravosnažnim rješenjem o odobrenju za građenje, dana 30.05.2022. godine donio je slijedeću:

P R E S U D U

I Tužba SE ODBIJA.

II OBAVEZUJE SE tužilac da zainteresovanom licu na ime naknade troškova upravnog spora isplatiti iznos od 681,80 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv rješenja tuženog bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužilac je putem gore navedenih punomoćnika, dana 26.07.2021. godine ovom sudu podnio blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog nepravilne primjene materijalnog prava, zbog povreda pravila postupka, te nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

U tužbi se, između ostalog, posebno ističe: da je rješenje tuženog nezakonito iz razloga koji su navedeni u žalbi tužioca od 05.05.2021. godine podnesenom drugostepenom organu protiv zaključka prvostepenog organa i koji se imaju smatrati sastavnim dijelom tužbe; da je osporeno rješenje neobrazloženo i arbitrarno; da ne sadrži odgovor ni na jedan od žalbenih navoda tužioca niti jasno obrazloženje, koje navode iz zaključka prvostepenog organa tuženi smatra pravilnim i zašto, već se samo poziva na prethodni zaključak prvostepenog organa i tako po mišljenju tužioca krši prava tužioca na pravično suđenje iz odredbe člana 6. stav 1. Evropske Konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama. Naime, stav je Evropskog suda za ljudska prava, da u žalbenom postupku upravni organi i upravni sudovi moraju ispitati i obrazloženo odgovoriti na sve žalbene navode stranaka, tačku po tačku, kao i da drugostepeni upravni organi i upravni sudovi ne mogu jednostavno prihvatiti već donesene odluke i mišljenja prvostepenih i drugostepenih organa ili sudova, kada se u upravnom postupku odlučuje o pitanjima bitnim za prava stranaka.

Tužbom se predlaže da se poništi osporeno rješenje i zaključak Službe za prostorno uređenje i zaštitu okoline Grada Tuzla broj 06/10-23-007892/15 M.B. od 15.04.2021. godine i da

se predmet vrati prvostepenom organu na ponovno odlučivanje. Tužilac traži troškove, i isti se sastoje od naknade za sastav tužbe u iznosu od 240,00 KM sa 17% PDV-a (40,80 KM), kao i sudske takse na tužbu i presudu.

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Zainteresovano lice „Dezen“ d.o.o. Živinice, u odgovoru na tužbu, putem punomoćnika je predložilo da sud tužbu odbaci kao neurednu, odnosno, sa veoma krajnjom rezervom, predlaže da se tužba odbije, a tužilac obaveže da zainteresovanom licu naknadi troškove podnošenja odgovora na tužbu i to naknade za sastav odgovora na tužbu sa PDV-om u iznosu od 280,80 KM, kao i takse na odgovor u iznosu od 100,00 KM. Ukupno potražuje 380,00 KM.

U podnesku naslovljenom kao izjašnjenje u vezi tužbe i potraživanje troškova od 23.05.2022. godine punomoćnik zainteresovanog lica je ostao kod naknade za sastav tužbe u iznosu od 280,80 KM, zatim potražuje pristup na raspravu od 24.01.2022. godine, (član 19 stav 2 AT u vezi člana 13 stav 6 a/AT- 1 x 25%) iznos od 70,20 KM i zastupanje na raspravi od 16.02.2022. godine (član 19 stav 2 AT-80 bodova x 3,00 KM + PDV), iznos od 280,80 KM. Ukupno potražuje za troškove iznos od 631,80 KM.

Tužba nije osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, ovaj sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovorima na tužbu, te s tim u vezi odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa slijedi da je osporenim aktom tuženog, kao neosnovana odbijena žalba tužioca izjavljena na zaključak prvostepenog organa Službe za prostorno uređenje i zaštitu okoline Grada Tuzla broj 06/10-23-003892/17 M.B. od 15.04.2021. godine, kojim se odbacuje prijedlog tužioca za obnovu postupka u predmetu koji je okončan pravosnažnim rješenjem o odobrenju za građenje broj 06/10-23-007892/15 M.B. od 04.03.2016. godine, iz razloga što okolnosti na kojima se zahtjev temelji, nisu učinjene vjerovatnim.

Iz činjenica predmeta slijedi: da je tužilac, kao posjednik i vlasnik zemljišne parcele označene kao k.č. br. 4680/2 KO ..., dana 04.01.2021. godine, prvostepenom organu podnio prijedlog za obnovu postupka koji je vođen pred prvostepenim organom, a koji je okončan pravosnažnim rješenjem o odobrenju za građenje broj 06/10-23-007892/15 M.B. od 04.03.2016. godine; da je tim rješenjem o odobrenju za građenje, investitoru „Dezen“ d.o.o. Živinice odobreno izvođenje radova na izgradnji poslovnog objekta na zemljištu označenom po katastarskom operatu kao k.č. br. 4680/3 KO ..., odnosno zemljišnoknjižnoj evidenciji kao k.č. br. 1557/19 KO ..., dimenzija osnove nepravilnog oblika 71,45 x 63,25 m, spratnosti prizemlje + sprat u dijelu namijenjenom za obavljanje proizvodnje pločastog i tapaciranog namještaja; da kao osnov za podnošenje prijedloga za obnovu postupka, tužilac navodi odredbe člana 246. tačka 2., u vezi sa odredbom člana 250. stav 1. Zakona o upravnom postupku; da je u prijedlogu navedeno, da je rješenjem Kantonalnog tužilaštva TK broj T03 0 KTP 0067714 20 od 30.11.2020. godine odlučeno, da se neće provoditi istraga i podizati optužnica radi sumnje, da su u postupku pribavljanja urbanističke saglasnosti, odobrenja za građenje i upotrebne dozvole, na parceli označenoj kao k.č. br. 4680/3 KO ..., počinjena krivična djela; da se dalje u prijedlogu navodi, da sumnja u izvršenje krivičnog djela slijedi iz originalne dokumentacije o vlasništvu podnositelja prijedloga, iz kojeg je

vidljivo da su parcele 4680/4 i 4680/3 knjižno vlasništvo prednika podnosioca prijedloga – tužioca, firme „Slovin“ Ljubljana OOUR Hadžići, koje je upravljalo stovarištem Coca-Cole na predmetnoj lokaciji, a koje su uknjižene na „Dezen“ d.o.o. Živinice i na kojim parcelama su izgrađeni novi objekti; da je u prijedlogu takođe navedeno da je mnogo ranije tužilac, odnosno njegov knjižni prednik obezbijedio urbanističku saglasnost, rješenje o dozvoli za građenje i upotrebnu dozvolu za današnje parcele 4680/20, 4680/4 i dio parcele 4680/3; da je prvostepeni organ razmatrajući prijedlog za obnovu postupka i priloženu dokumentaciju, te uvid u spise predmeta rješenja o odobrenju za građenje broj 06/10-23-007892/15 M.B. od 04.03.2016. godine odlučio kao u dispozitivu rješenja, jer je nakon provedenog postupka pokrenutog po zahtjevu „Dezen“ d.o.o. Živinice i na osnovu propisane dokumentacije prvostepeni organ rješenjem o odobrenju za građenje od 04.03.2016. godine, pomenutom pravnom licu odobrio izvođenje radova na izgradnji poslovnog objekta na zemljištu sa prethodno navedenom identifikacijom; da je u vezi s tim i rješenjem Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KTP 0067714 20 od 30.11.2020. godine, odbijena kao neosnovana pritužba tužioca, podnesena protiv Naredbe pomenutog Tužilaštva, kojom je odlučeno da se istraga neće provoditi protiv odgovornih lica kod prvostepenog organa zbog krivičnog djela – zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH jer ne postoje osnovi sumnje da su prijavljeni počinili krivično djelo.

Prvostepeni organ prihvata kao relevantan i obavezujući dokaz o nepostojanju krivičnog djela u postupku izdavanja odobrenja za građenje na zemljištu označenom u katastarskom operatu kao k.č. br. 4680/3 KO ..., čime se isključuje postojanje razloga za obnovu postupka navedenog u članu 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku i dalje ističe i činjenicu da je „Dezen“ d.o.o. Živinice ishodovao pravosnažnu urbanističku saglasnost dana 27.08.2015. godine, rješenje o odobrenju za građenje na osnovu kojeg je izgradio poslovni objekat, zatim je ishodovao i odobrenje za upotrebu objekta od 05.05.2017. godine, nakon čega je došlo do uknjižbe predmetnog poslovnog objekta u katastarskom operatu i zemljišnoj knjizi. Takođe, sve izneseno govori u prilog i činjenici, da za cijelo vrijeme građenja objekta pomenutog investitora, „Dezen“ d.o.o. Živinice, niti jednom radnjom od strane susjeda nije bilo dovedeno u pitanje to građenje, mada su svakodnevno svjedočili gradnji tog poslovnog objekta.

Po mišljenju prvostepenog organa, shodno naprijed navedenom, pomenuti investitor je stekao određena prava koja proizilaze iz sadržaja izdatog odobrenja za građenje i upotrebu objekta, i u konačnom uknjižbe objekta u javne registre nekretnina, pa bi zadiranje u stečena prava, bilo u suprotnosti sa osnovnim Ustavnim načelom – pravo na imovinu, jer je na osnovu izdatog pravosnažnog rješenja o odobrenju za građenje isti započeo i izgradio svoj objekat, zbog čega se, po mišljenju prvostepenog organa, tako stečeno pravo – imovina, mora vrlo široko tumačiti, jer obuhvata načelno sva imovinska prava, što uključuje i privredne interese, koja su vezana za imovinu, a pravosnažno odobrenje za građenje je sastavni dio imovine. Na osnovu odredaba člana 252. stav 2. i odredaba člana 253. stav 1. i 2. Zakona o upravnom postupku, prvostepeni organ je odlučio kao u dispozitivu zaključka.

Na pomenuti zaključak tužilac je izjavio žalbu koju je tuženi odbio kao neosnovanu, smatrajući da je zaključak prvostepenog organa u svemu pravilan i na zakonu zasnovan.

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da je tužba neosnovana iz slijedećih razloga:

Naime, odredbama člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 2/98 i 48/99), propisano je:
Član 246.

Postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv koga nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku (konačno u upravnom postupku) obnovit će se:

...2) ako je rješenje doneseno na podlozi lažne isprave ili lažnog iskaza svjedoka ili vještaka, ili ako je došlo kao posljedica kakvog djela kažnjivog po kaznenom zakonu...

Iz odredbe člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, vidljivo je da će se postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv koga nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku (konačno u upravnom postupku) obnoviti, između ostalog, i ako je rješenje doneseno na podlozi lažne isprave ili lažnog iskaza svjedoka ili vještaka, ili ako je došlo kao posljedica kakvog djela kažnjivog po kaznenom zakonu.

U konkretnom slučaju tužilac u tužbi, a ni u upravnom postupku, nije predočio ili predložio ni jedan konkretan dokaz, kojim bi dokazao da postoji bilo koja od situacija iz člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, tj. dokaz kojim bi dokazao da je rješenje doneseno na podlozi lažne isprave, lažnog iskaza svjedoka ili vještaka, kao ni rješenje koje je doneseno da se vodio krivični postupak protiv službeno odgovornog lica u prvostepenom organu, koje je učestvovalo u donošenju rješenja, za koje je stavljen prijedlog za obnovu postupka.

Iz sadržaja rješenja Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KTP 0067714 20 od 30.11.2020. godine, koje je tužilac predočio u upravnom postupku, kao dokaz iz člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, vidljivo je da je tim aktom odbijena kao neosnovana pritužba tužioca, podnesena protiv Naredbe pomenutog Tužilaštva, kojom je odlučeno da se neće provoditi istraga protiv odgovornih lica kod prvostepenog organa zbog krivičnog djela – zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, jer ne postoje osnovi sumnje da su prijavljeni počinili krivično djelo), iz čega jasno proizilazi da se postupak protiv odgovornih lica u Službi za prostorno uređenje i zaštitu okoline Grada Tuzla, neće provoditi, jer ne postoje osnovi sumnje da su prijavljeni počinili krivično djelo – zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. tačka tačka 1. KZ FBiH.

U takvoj činjeničnoj situaciji sud smatra da nisu bili ispunjeni uslovi iz člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, za dozvolu obnove postupka jer ne postoji ni jedan od razloga iz tog člana.

Ovo stoga što te zakonske odredbe kao dokaz pretpostavljaju postojanje pravosnažne krivične presude iz koje bi bilo vidljivo da postoji neki od razloga iz člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, zbog čega se kao takav dokaz ne može smatrati naprijed pomenuto rješenje Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KTP 0067714 20 od 30.11.2020. godine, koje je tužilac predočio kao dokaz uz prijedlog za obnovu postupka.

Sud posebno napominje da je tužilac u podnesku od 17.05.2022. godine predložio da sud, pored dokaza predloženih u tužbi i toku postupka, izvede i dokaze koje tužilac, bez svoje krivice, nije mogao dostaviti u upravnom postupku i pri podnošenju tužbe, a to su: 1. dopis Federalnog tužilaštva od 06.05.2022. godine i 2. uvid u spis predmeta broj T03 0 KT 0078165 21 kod Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona.

Međutim, ni ovi dokazi po shvatanju suda ne predstavljaju, niti mogu predstavljati dokaze, kakvi se traže po odredbama člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, jer ne predstavljaju pravosnažnu krivičnu presudu iz koje bi bilo vidljivo da postoji neki od razloga iz člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, zbog čega je njihovo izvođenje i pribavljanje po shvatanju suda suvišno.

Osim toga, sud podsjeća da je tužilac, shodno odredbama člana 22. stav 1. Zakona o upravnim sporovima (kojima je propisano da se u tužbi ne mogu iznositi nove činjenice i predlagati novi dokazi, osim ako nesumnjivo ukazuju da je činjenično stanje očigledno drugačije od onog

koje je utvrđeno u upravnom postupku i pod uvjetom da tužilac pruži dokaze da ih bez svoje krivice nije mogao iznijeti, odnosno predložiti do završetka upravnog postupka) nove dokaze mogao zakonito predložiti samo u tužbi za pokretanje upravnog spora, ali ne i tokom trajanja upravnog spora.

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da pomenuti i ostali navodi tužbe po odredbama relevantnog materijalnog prava ne mogu uticati na drugačije rješavanje ove stvari, zbog čega je, na osnovu odredaba člana 36 stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj 9/05), valjalo odlučiti kao u izreci presude.

Odluka o troškovima zasnovana je na odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku (“Službene novine FBiH” br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) a odnosi se na troškove zainteresovanog lica „Dezen“ d.o.o. Živinice, i to za sastav odgovora na tužbu po kvalifikovanom punomoćniku - advokatu, što po članu 19. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“ broj 22/04), iznosi 280,80 KM, sa uračunatim PDV-om, zatim za pristup punomoćnika na raspravu od 24.01.2022. godine, koja je odložena, u iznosu od 70,20 KM, kao i naknade za zastupanje po punomoćniku na raspravi od 16.02.2022. godine, u iznosu od 280,80 KM, što sve ukupno iznosi 681,80 KM.

Zapisničar:
Edita Jakovljević, s.r.

Sudija:
Amira Ferizbegović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 U 021595 22 Uvp
Sarajevo, 08.09.2022. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilović Edine, kao predsjednika vijeća, Milosavljević-Jančić Nevenke i Kubat Jasminke kao članova vijeća, te Dizdar Vrabac Belme kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Bosna Hydraulik“ d.o.o. Tuzla, zastupanog po punomoćnicima Jusić Asimu i Hadžiomeragić Džemi, advokatima iz Sarajeva, protiv akta broj:12-04/2-19-166/2021 od 14.06.2021. godine, tuženog Ministarstva prostornog uređenja i zaštite okolice Tuzlanskog kantona, u upravnoj stvari obnove postupka, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 U 021595 21 U od 30.05.2022. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 08.09.2022. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se djelimično uvažava u odnosu na tačku II prvostepene presude kojom je odlučeno o troškovima spora, pa se prvostepena presuda u tom dijelu preinačava tako da se tužitelj obavezuje da zainteresovanom licu na ime naknade troškova upravnog spora isplati iznos od 631,80 KM umjesto iznosa od 681,80 KM određenog prvostepenom presudom.

U preostalom dijelu zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj: 03 0 U 021595 21 U od 30.05.2022. godine, odbijena je tužba tužitelja (tačka I izreke presude) i tužitelj obavezan da zainteresovanom licu na ime naknade troškova upravnog spora isplati iznos od 681,80 KM (tačka II izreke presude), podnesena protiv rješenja tuženog broj i datum naveden u uvodu ove presude, kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv zaključka Službe za prostorno uređenje i zaštitu okoline Grada Tuzla broj: 06/10-23-007892/15 M.B. od 15.04.2021. godine. Tim prvostepenim zaključkom odbačen je prijedlog tužitelja „Bosna Hydraulik“ d.o.o. Tuzla za obnovu postupka u predmetu koji je okončan pravosnažnim rješenjem o odobrenju za građenje broj: 06/10-23-007892/15 M.B. od 04.03.2016. godine, iz razloga što okolnosti na kojima se zahtjev temelji nisu učinjene vjerovatnim.

Zahtjevom za vanredno preispitivanje presude prvostepenog suda tužitelj pobija istu zbog povrede Zakona o upravnom postupku, Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa Zakonom o parničnom postupku, s prijedlogom da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači tako što će se usvojiti jedan od tužbenih zahtjeva. Navodi da član 250. stav 2. i član 249. stav 2. Zakona o upravnom postupku izričito predviđaju da se upravni postupak može obnoviti iz razloga

predviđenih članom 246. stav 2. istog Zakona i kada se krivični postupak ne može provesti ili pokrenuti ili je obustavljen. Tužitelj je u tužbi naveo i drugi razlog za obnovu postupka, a to je da nije učestvovao u prvostepenom upravnom postupku izdavanja urbanističke saglasnosti, građevinske i upotrebne dozvole. Na ovaj tužbeni navod mu prvostepeni sud nije ni odgovorio. Suprotno navodima prvostepene presude Zakon o upravnom postupku predviđa da se upravni postupak može obnoviti ukoliko se krivični postupak ne može provesti, pokrenuti ili je obustavljen, a ne zahtijeva postojanje krivične presude na koju se pogrešno poziva prvostepeni sud. Upravni organi u toku postupka nisu sporili činjenicu da je tužitelju uskraćeno pravo učešća u upravnom postupku izdavanja navedenih dozvola. Prvostepeni sud nije obrazložio ove navode tužbe čime je prekršio član 10. u vezi sa članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, što je dalje dovelo do povrede člana 209. stav 1. Zakona o parničnom postupku. Prvostepeni sud je odbio da provede i pribavi dokaze koje je tužitelj predložio uz podnesak od 17.05.2022. godine, obrazlažući da se mogu iznositi samo u tužbi na osnovu člana 22. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, a ti su dokazi predloženi na okolnost da je Federalno tužilaštvo predložilo Kantonalnom tužilaštvu da se ponovo istraže nezakonite radnje firme „Dezen“ u periodu pribavljanja urbanističke i drugih saglasnosti, a ti dokazi čine vjerovatnim okolnosti na kojima se zasniva tužbeni zahtjev tužitelja i zahtjev za obnovu postupka. Prvostepeni sud je odbio da izvede i pribavi predložene dokaze što govori da je presuda arbitrarna i ne sadrži spoznaju suda o sadržaju predloženih dokaza, a samim tim ni obrazloženje o navedenim dokazima čime je povrijeđen član 7. stav 2., član 8. Zakona o parničnom postupku u vezi sa članom 191. stav 4. i 209. istog Zakona. Nezakonit je stav prvostepenog suda da se novi dokazi mogu iznositi samo u tužbi. Naime, tužitelj je u podnesku od 17.05.2022. godine naveo da je dopis Federalnog tužilaštva primio tek nakon 06.05.2022. godine čiji je rezultat ponovo pokretanje istrage protiv odgovornih lica, pa je očigledno da taj dokaz ranije nije ni postojao te da je kao rezultat ovih dokaza činjenično stanje drugačije nego u prvostepenom i drugostepenom postupku, a pogrešno je odlučeno i o troškovima postupka jer nije obrazloženo da li je zastupanje zainteresovanog lica u ovom postupku bilo potrebno i korisno, niti se radi o nužnim troškovima. Troškovi su takođe pogrešno obračunati, jer ukupni troškovi iznose 631,80, a ne 681,80 KM.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje tuženi je predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan, dok je zainteresovano lice predložilo da se zahtjev odbije ili odbaci, potražujući troškove sastava odgovora na zahtjev za vanredno preispitivanje od strane punomoćnika-advokata u iznosu od 280,00 KM.

Nakon što je ispitao zakonitost pobijane presude u vezi sa navodima zahtjeva tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke i odgovora tuženog i zainteresovanog lica na taj zahtjev, u skladu s odredbama člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj: 9/05) u granicama zahtjeva i povreda propisa navedenih u zahtjevu, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz dokumentacije u spisu predmeta proizilazi da je tužitelj 07.01.2021. godine Službi za prostorno uređenje i zaštitu okoline grada Tuzla podnio prijedlog za obnovu postupka, na osnovu člana 246. tačka 2. u vezi sa članom 249. stav 1. tačka 2. i 250. stav 1. Zakona o upravnom postupku, okončanog pravosnažnim rješenjem istog organa broj: 06/10-23-007892/15 M.B. od 04.03.2016. godine kojim se firmi „Dezen“ d.o.o. Živinice (zainteresovanom licu u ovom predmetu) odobrava izvođenje radova na izgradnji poslovnog objekta bliže označenog u

dispozitivu ovog rješenja. Prvostepeni organ je zaključkom od 15.04.2021. godine odbacio prijedlog tužitelja za obnovu predmetnog postupka, smatrajući da je odobrenje za građenje izdato u skladu sa odredbama Zakona o prostornom uređenju i građenju („Službene novine Tuzlanskog kantona“, broj: 6/11-4/17) i Zakonom o zemljišnim knjigama Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 19/03 i 54/04), te da okolnosti na kojima se temelji zahtjev nisu učinjene vjerovatnim. Tužitelj je podnio žalbu protiv ovog zaključka, a tuženi je odlučujući o žalbi donio osporeno rješenje od 14.06.2021. godine kojim je žalbu odbio, smatrajući kao i prvostepeni organ da okolnosti na kojima se temelji zahtjev za obnovu nisu učinjene vjerovatnim, te navodeći da se u postupku izdavanja odobrenja za građenje, kao relevantan dokaz o pravu građenja smatraju podaci iz zemljišno-knjižne dokumentacije kako je to određeno odredbama Zakona o prostornom uređenju i građenju, uzimajući u obzir i odredbe Zakona o zemljišnim knjigama Federacije BiH, da odobrenjem za upotrebu i uknjižbom istih investitor ne može snositi odgovornost za eventualne propuste upravnih organa, nakon čega je tužitelj protiv ovog osporenog rješenja od 14.06.2021. godine tužbom pokrenuo upravni spor koju je Kantonalni sud u Tuzli pobijanom presudom odbio kao neosnovanu našavši da ne postoje razlozi za obnovu postupka, sa obrazloženjem da je postupak koji je prethodio donošenju osporenog rješenja pravilno proveden, da je osporeno rješenje pravilno i na zakonu zasnovano, da je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno i da je na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenjeno materijalno pravo.

Po ocjeni ovog suda, prvostepena presuda u ovom upravnom sporu je u odnosu na odluku o glavnoj stvari donesena uz pravilnu primjenom materijalnog prava, pri čemu nisu povrijeđena pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje ove upravne stvari, dok odluka u odnosu na troškove spora nije pravilna.

Iz činjeničnog stanja utvrđenog u toku upravnog postupka (čiju potpunost i pravilnost ovaj sud u skladu sa članom 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima nije ni mogao cijeniti povodom podnesenog zahtjeva tužitelja za vanredno preispitivanje pobijane presude) proizilazi da je dana 07.01.2021. godine tužitelj podnio prijedlog za obnovu upravnog postupka okončanog rješenjem prvostepenog organa od 04.03.2016. godine. Prema prijedlogu tužitelja proizilazi da je obnovu postupka tražio iz razloga propisanih članom 246. stav 1. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, (dakle ako je rješenje doneseno na podlozi lažne isprave ili lažnog iskaza svjedoka ili vještaka ili ako je došlo kao posljedica nekakvog djela kažnjivog po krivičnom zakonu), u vezi sa članom 249. stav 1. tačka 2. istog Zakona (koji propisuje rokove u kojima se može podnijeti zahtjev za obnovu postupka) i u vezi sa članom 250. stav 1. istog Zakona (koji propisuje da se upravni postupak može obnoviti iz razloga navedenih u članu 246. tačka 2. ovog Zakona i ako se krivični postupak ne može provesti ili ako postoje okolnosti zbog kojih se postupak ne može pokrenuti). Zahtjev tužitelja je usmjeren prvenstveno na „djelo kažnjivo po krivičnom zakonu“, pod kojim se smatra svaka radnja koja predstavlja krivično djelo utvrđeno krivičnim zakonom, a bila je od uticaja na donošenje rješenja ili zaključka u ranije vođenom upravnom postupku za koji se traži obnova. U smislu navedene odredbe organ koji vodi postupak obnove postupka dužan je ravnati se prema ishodu krivičnog postupka za ta nezakonita djela. U konkretnom slučaju, u svom prijedlogu za obnovu postupka tužitelj navodi: "da je rješenjem Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj: T 03 0 KTP 0067714 20 od 30.11.2020. godine odlučeno da se neće provoditi istraga i podizati optužnica radi sumnje da su u postupku pribavljanja urbanističke saglasnosti, upotrebne dozvole i dozvole za gradnju na parceli broj: k.č. 4680/3, počinjena krivična djela“, pa kako tužitelj i dalje smatra da je prilikom izdavanja građevinske dokumentacije firmi „Dezen“ d.o.o. Živinice (zainteresovano lice) počinjeno krivično djelo predlaže da upravni organ sam odluči o djelomičnom ili cjelovitom

ukidanju ili izmjeni rješenja o odobrenju za građenje izdatom firmi „Dezen“, što u konkretnom slučaju, imajući u vidu naprijed navedeno, nije bilo moguće. Tužitelj se u prijedlogu za obnovu postupka pozvao i na odredbu člana 250. stav 1. Zakona o upravnom postupku kojom je propisano da se upravni postupak može obnoviti iz razloga navedenih u članu 246. tačka 2. ovog zakona i ako se krivični postupak ne može provesti ili ako postoje okolnosti zbog kojih se postupak ne može pokrenuti. Ovo znači da se krivični postupak ne može voditi jer je počinitelj krivičnog djela umro ili nestao, ako je nastupila zastara krivičnog gonjenja ili ako je tužitelj odustao od zahtjeva za gonjenje i u tom slučaju je organ koji odlučuje o obnovi upravnog postupka dužan sam utvrditi postojanje krivičnog djela i nakon toga odlučiti o obnovi postupka, što ovdje nije slučaj, pa se ni ova zakonska odredba nije mogla primijeniti, a upravni organi i prvostepeni sud pravilno zaključili da tužitelj u smislu člana 251. Zakona o upravnom postupku nije učinio vjerovatnim okolnosti na kojima zasniva svoj zahtjev za obnovu postupka.

Neosnovano je pozivanje tužitelja u zahtjevu za vanredno preispitivanje na povredu odredbe člana 250. stav 2. Zakona o upravnom postupku kojom je propisano „da će prije donošenja zaključka o obnovi upravnog postupka iz razloga navedenih u članu 246. tačka 2. ovog Zakona službena osoba od organa za krivično gonjenje zatražiti obavještenje o tome je li krivični postupak obustavljen, odnosno postoje li okolnosti zbog kojih se postupak ne može pokrenuti. Službena osoba ne mora zatražiti takvo obavještenje ako je nastupila zastarjelost krivičnog gonjenja, ili ako je nastupila smrt osobe na čiju se krivičnu odgovornost ukazuje u zahtjevu za obnovu upravnog postupka, odnosno ako okolnosti zbog kojih se postupak ne može pokrenuti sama službena osoba može sa sigurnošću utvrditi“. U konkretnom slučaju iz dopisa Kantonalnog tužilaštva na koji se poziva i tužitelj, istraga protiv odgovornih lica koji su firmi „Dezen“ d.o.o. Živinice izdali građevinsku dokumentaciju, se neće provoditi zbog krivičnog djela zloupotrebe službenog položaja ili ovlaštenja, jer ne postoje osnovi sumnje da su imenovani počinili krivično djelo. Znači, ne radi se o tome da se krivični postupak ne može provesti niti postoje okolnosti zbog kojih se ne može pokrenuti, jer lice koje bi se trebalo krivično goniti nije umrlo, nije nastupila zastara krivičnog gonjenja i slično. Samo ne postoje osnovi sumnje da su lica koja su izdala građevinsku dokumentaciju firmi „Dezen“ počinila krivično djelo. Zbog toga nije bilo potrebe da prvostepeni sud pribavlja dokaze da je Federalno tužilaštvo naložilo Kantonalnom tužilaštvu da se ponovo istraže nezakonite radnje imenovanih i firme „Dezen“ u periodu pribavljanja urbanističke i drugih saglasnosti, koji, po mišljenju tužitelja, čine vjerovatnim okolnosti na kojima se zasniva tužbeni zahtjev i zahtjev za obnovu postupka. Ukoliko tužitelj u budućnosti ishoduje osuđujuću presudu krivičnog suda u odnosu na navedena lica, moći će tada zatražiti obnovu predmetnog postupka.

Neosnovan je i prigovor tužitelja da je u tužbi naveo i drugi razlog za obnovu postupka, a to je da tužitelj nije učestvovao u prvostepenom upravnom postupku izdavanja urbanističke, građevinske i upotrebne dozvole, na koji žalbeni navod mu prvostepeni sud nije odgovorio.. Naime, prijedlog za obnovu postupka mora sadržavati tačno navedene razloge zbog kojih se obnova postupka traži, a tužitelj je u prijedlogu naveo da obnovu traži iz razloga propisanih članom 246. stav 1. tačka 2., a ne i iz razloga propisanih tačkom 9. stava 1. istog člana (ako osobi koja je trebala učestvovati u svojstvu stranke nije bila data mogućnost da sudjeluje u postupku). Pored toga, tužitelj ovaj razlog zbog koga traži obnovu postupka nije naveo u tužbi kao što tvrdi, nego je samo u tužbi naveo da se navodi žalbe izjavljene protiv zaključka prvostepenog organa imaju smatrati sastavnim dijelom tužbe, a u žalbi je naveo da prvostepeni organ nije utvrdio mnoge činjenice, jer nije saslušao tužitelja niti zatražio razjašnjenja u vezi činjenica koje se navode u prijedlogu za obnovu. Dakle, ovaj prigovor da tužitelj nije saslušan nije istaknut kao razlog za obnovu postupka,

nego kao razlog zbog koga nisu razjašnjene sve činjenice koje se navode u prijedlogu za obnovu postupka, pa je, po ocjeni ovog suda, ovaj prigovor tužitelja koji je formulisan tako „da tužitelj nije učestvovao u prvostepenom upravnom postupku izdavanja urbanističke saglasnosti i druge građevinske dokumentacije i da je istaknut kao razlog za obnovu postupka“, neosnovan odnosno paušalan. Pored toga, prvostepeni sud je odgovorio na sve navode tužbe bitne za donošenje pravilne i zakonite odluke.

Navodi tužitelja koji se odnose na povredu odredbi člana 10. u vezi sa članom 191 stav 4., 209. stav 1., člana 7. stav 2., i člana 8. Zakona o parničnom postupku takođe nisu osnovani, jer se odredbe Zakona o parničnom postupku ne mogu primijeniti na konkretni slučaj, niti su odluke upravnih organa i prvostepenog suda donesene primjenom odredbi ovog Zakona.

Dakle, i po ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti propisani odredbom člana 251. Zakona o upravnom postupku prema kojoj je stranka dužna u prijedlogu za obnovu postupka učiniti vjerojatnim okolnosti na kojima temelji prijedlog, kao i okolnost da je prijedlog stavljen u zakonskom roku, odnosno da okolnosti i dokazi nisu takvi da bi mogli dovesti do drugačijeg rješenja upravne stvari, pa su stoga organi uprave pravilno negativno odlučili o tom prijedlogu, a pravilno je postupio i Kantonalni sud u Tuzli kada je tužbu podnesenu protiv osporenog rješenja tuženog odbio kao neosnovanu. Međutim, osnovan je prigovor tužitelja u odnosu na visinu dosuđenih troškova zainteresovanom licu koje je prvostepeni sud očito samo pogrešno sabrao, tako da ukupno dosuđeni troškovi iznose 631,80 KM umjesto dosuđenih 681,80 KM (sastav odgovora na tužbu u iznosu od 280,80 KM, pristup na raspravu od 24.01.2022. godine u iznosu od 70,20 KM, zastupanje na raspravi od 16.02.2022. godine u iznosu od 280,00 KM). Ovi troškovi su troškovi zainteresovanog lica koje je učestvovalo u postupku radi zaštite svojih prava i interesa, zbog čega se podrazumijeva da su bili nužni, zbog čega nije bilo potrebno obrazlagati zbog čega se dosuđuju, odnosno da li se radi o nužnim troškovima, čemu tužitelj neosnovano prigovara.

Sud zainteresovanom licu nije priznao troškove odgovora na zahtjev za vanredno preispitivanje sačinjen po punomoćniku-advokatu, jer se ne radi o nužnom trošku.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je na osnovi člana 46. stav 2. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Dizdar Vrabac Belma, s.r.

Predsjednik vijeća
Danilović Edina, s.r.